

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 83/2015
03.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.М., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката О.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2949/2012 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 257/14 од 12.11.2014. године, у седници већа одржаној 03.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2949/2012 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 257/14 од 12.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 2949/2012 од 13.05.2014. године окривљени З.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци, која се неће извршити уколико окривљени у року од три године, по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. У случају опозива условне осуде окривљеном ће се у изречену казну затвора урачунати и време које је провео у притвору од 13.10.2011. до 08.12.2011. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, као у изреци пресуде, док је оштећени П.К. упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 257/14 од 12.11.2014. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног З.М. и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К 2949/2012 од 13.05.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног З.М., адвокат О.Б. поднела је захтев за заштиту законитости „због повреде кривичног законика од значаја за његову правилну и уједначену примену, због повреде

Законика о кривичном поступку од значаја за његову правилну и уједначену примену“, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном, односно другостепеном суду, али пред измењеним судским већем или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исте преиначи тако што ће преиначити правну квалификацију кривичног дела са тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ у кривично дело учествовања у тучи из члана 123. КЗ, те да потом одбије оптужбу због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП-а, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП-а, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП-а, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП-а, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП-а.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.М., адвоката О.Б., није изричито указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца.

Наводима у захтеву браниоца окривљеног З.М. да не стоји, као правилан, закључак суда да се у радњама окривеног З.М. стичу обележја кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. став 1. КЗ јер су окривљени и НН лице, оштећеном нанели тешке телесне повреде које појединачно, свака за себе, представљају лаке телесне повреде, а исте својим збирним дејством имају особине тешке телесне повреде, се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП-а, док се наводима да је изрека пресуде неразумљива и сама себи противуречна указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и одредбу члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП-а.

Међутим, како наведене повреде нису предвиђене, чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, као разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца, захтев је и у овом делу одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**